

Arrest

nr. 80 823 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. STEYVERS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, K.S.(...), luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine, afkomstig uit Kiev, Oekraïne. U bent gehuwd met K.E.(...), met wie u een kind hebt. Uw vrouw was ervan op de hoogte dat u eigenlijk homoseksueel was. U was als zelfstandige werkzaam in de bouwsector. In april 2011 kreeg u een goedbetaalde opdracht op een bouwwerf in de wijk Koncha-Zaspa in Kiev. Enkele maanden voordien had u een man genaamd A.(...) leren kennen, met wie u een relatie was begonnen. A.(...) werkte ook samen met u op de bouwwerf. Toen de opdracht bijna afgerond was, bleken de opdrachtgevers niet

bereid om u te betalen. Daarenboven eisten ze van u en A.(...) nog een bijkomende geldsom voor het niet publiek maken van jullie relatie. U bracht uw vrouw op de hoogte van de problemen die u kende en op 10 mei gingen jullie samen naar de politie om klacht in te dienen. U vertelde hen dat u afgeperst werd, al gaf u hiervoor wel een andere oorzaak op. De politie beloofde de zaak te onderzoeken. Begin juni trokken u en uw vrouw voor twee maanden naar de Azov Zee om er in een hotel te werken. Begin augustus, twee dagen na jullie terugkeer naar Kiev, kwamen de twee personen met wie u al problemen had gekend naar jullie appartement. Ze eisten dat u uw klacht bij de politie zou intrekken. U ging de dag nadien terug naar de politie, waar u te horen kreeg dat het onderzoek al was afgesloten bij gebrek aan bewijzen. Nadien werd u nogmaals thuis opgebeld door uw belagers. Een week later, op 29 augustus, was u 's avonds koffie aan het drinken met enkele collega's toen jullie opgepakt werden door de politie. Op het politiekantoor werden jullie van elkaar gescheiden. U werd beschuldigd van autodiefstal en de agenten legden u een geschreven schuldbekenenis voor die u moest tekenen. U weigerde, waarna u hard werd geslagen en pas de volgende dag bijkwam in een cel. De agenten zeiden u dat u sowieso in beschuldiging zou worden gesteld, tenzij u hen geld betaalde. U belde uw vrouw op om uw vrijlating te regelen. U werd dezelfde dag nog vrijgelaten en ging naar het ziekenhuis, waar een hersenschudding werd vastgesteld. U weigerde evenwel een opname. Op 31 augustus ging u met uw vrouw terug naar het politiekantoor waar u was vastgehouden om klacht in te dienen tegen uw behandeling. Ze vertelden u echter dat u in dronken toestand op straat was gevonden en dat u 's nachts uit het bed in uw cel was gevallen. U hebt later nog tevergeefs geprobeerd klacht in te dienen bij de politie van uw wijk. Omdat de personen met wie u was opgepakt niets was overkomen, vermoedt u dat uw afpersers kennissen hadden bij de politie en u zo alsnog geld afhandig hadden proberen maken. Nadien werd u nog telefonisch bedreigd. Op 5 september had uw vrouw nog een miskraam. Jullie besloten te vluchten uit Oekraïne. Op 22 oktober reisden jullie van Kiev via Warschau naar België, waar jullie een dag later aankwamen. Jullie vroegen op 24 oktober 2011 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u ernstige problemen hebt gekend nadat u geweigerd had om geld te betalen aan twee afpersers. U had een bouwopdracht uitgevoerd voor hen en zij dreigden ermee om uw relatie met een andere man openbaar te maken. (CGVS d.d.31/01/2012, p.8-9) U vreest bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne verdere problemen met uw afpersers. (CGVS, p.18)

Op basis van de verklaringen van u en uw echtgenote voor de Belgische asielinstanties dient echter te worden besloten dat u geenszins de door u verklaarde problemen aannemelijk maakt. De verklaringen van u en uw vrouw voor de Belgische asielinstanties bevatten ernstige tegenstrijdigheden, inconsistenties en vaagheden.

U verklaarde dat de opdracht die u uitvoerde voor de personen die u afpersten liep van april tot eind mei 2011. (CGVS, p.8, 9) Gevraagd wanneer deze personen achterhaald hadden dat u een relatie met een man had, stelde u dat dit midden mei was. Zij zouden u en A.(...) betrappt hebben op de bouwwerf. (CGVS, p.16) Eerder had u ook al aangegeven dat dit was gebeurd toen de opdracht naar zijn einde liep. (CGVS, p.9) Echter, gevraagd wanneer u A.(...) voor het laatst gesproken had, stelde u dat dit op 27 of 28 april was. (CGVS, p.11, 17) Deze elementen vallen niet met elkaar te rijmen. Hiermee geconfronteerd, kon u geen verklaring bieden voor deze tegenstrijdigheid. (CGVS, p.17) Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, namelijk de aanleiding voor de afpersing. Zij ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat na grondig onderzoek van uw verklaringen ter zake nog een bijkomende inconsistentie werd vastgesteld. U verklaarde immers dat u al op 10 mei met uw vrouw naar de politie was geweest om klacht in te dienen tegen de afpersing. (CGVS, p.11) Echter, u verklaarde eveneens dat uw opdracht pas afliep op het einde van die maand (supra) en dat u uw vrouw niet had gezien in de periode dat u op de werf werkte (CGVS, p.9). Ook deze verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen. Deze inconsistentie raakt eveneens aan de kern van uw asielrelaas, met name de klacht bij de politie tegen uw afpersers. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Hierbij dient eveneens vastgesteld te worden dat uw vrouw het moment waarop jullie deze klacht gingen indienen slechts vaag kon situeren in de tijd. Zij kon enkel aangeven dat het ongeveer eind april, begin mei 2011 was. (K.E.(...) - CGVS, p.6) Gelet op het feit dat dit een cruciaal element is in jullie vervolgingsrelaas en op het feit dat het recente feiten betreft, mag verwacht worden dat zij dit

accurater in de tijd zou kunnen situeren. De vaststelling dat zij dit niet kan, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Voorts werd er een ernstige inconsistentie vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw. Uw echtgenote verklaarde dat de personen die jullie afpersten eind mei naar jullie thuis kwamen en ermee hadden gedreigd om jullie kind te ontvoeren. (K.E.(...) - CGVS, p.6) U maakte echter voor het Commissariaat-generaal geen melding van een dergelijk bezoek tussen het moment waarop u een klacht had ingediend – volgens u op 10 mei - en jullie vertrek naar de Azov Zee begin juni. (CGVS, p.11-13, 18) Geconfronteerd met de vaststelling dat u geen melding had gemaakt van bedreigingen bij jullie thuis eind mei, uitte uw vrouw het vermoeden dat u het misschien vergeten was, hierbij verwijzend naar de hersenschudding die u later zou hebben opgelopen. (K.E.(...) - CGVS, p.7) Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring. Het betreft hier enkel een vermoeden van uw vrouw. Bovendien legt u geen medisch attest neer waaruit blijkt dat u geheugenproblemen zou kennen.

Voorts bleken uw verklaringen op een belangrijk punt nog zeer vaag te zijn. Van de twee personen die u afpersten, bleek u slechts van één persoon enkel de voornaam te kunnen geven. Van de andere persoon verklaarde u de naam niet meer te herinneren, al zou die mogelijk Azerbeidjaans geweest zijn. (CGVS, p.9, 12) Gelet op uw verklaring dat u door hen was ingehuurd om een bouwopdracht uit te voeren en u door één van hen zelf gecontacteerd was hiervoor (CGVS, p.9); en gelet op uw verklaring dat u tegen hen klacht had ingediend en dat zij door de politie meermaals effectief geconvoceerd waren (CGVS, p.11); mag verwacht worden dat u meer persoonsgegevens betreffende uw afpersers zou kunnen geven. De vaststelling dat u hiertoe niet in staat bleek, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte dient nog te worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en uw verklaringen zoals deze genoteerd werden op de Dienst Vreemdelingenzaken in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. In voormelde vragenlijst maakte u melding van het feit dat u en uw vriend – u vermeldde hierbij diens naam niet, maar u had tot op dat moment enkel melding gemaakt van uw vriend A.(...) - tijdens de zomermaanden van 2011 (juni, juli, augustus) twee à drie keer op straat in elkaar geslagen werden door onbekenden. (CGVS vragenlijst, punt 3.5) Voor het Commissariaat-generaal maakte u in eerste instantie geen enkele melding van deze feiten. Toen u geconfronteerd werd met uw eerder afgelegde verklaringen, stelde u dat het niet in de zomermaanden was, maar aan het begin en het einde van de zomer, hiermee aangevend dat dergelijke feiten effectief gebeurd waren. Gevraagd waarom u van deze feiten eerder geen melding had gemaakt, stelde u dat u ze vergeten was. (CGVS, p.18) Gelet op de ernst van deze feiten, is een dergelijke verklaring geenszins voldoende. Bovendien stelde u nog dat u alleen was toen u geslagen werd (CGVS, p.18), hetgeen tegenstrijdig was met uw verklaringen in de vragenlijst. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, had u hiervoor geen enkele verklaring. Daarenboven kon u niet zeggen of deze feiten te maken hadden met de door u verklaarde feiten, noch kon u ze preciezer situeren in de tijd. (CGVS, p.18) Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal had u aangegeven dat u zelf een bijkomende vertaling had laten maken van de vragenlijst en dat er bepaalde feiten, nuances niet vermeld stonden. Echter, u maakte bij deze gelegenheid geen melding van eventuele grove fouten, hoewel er nadrukkelijk naar werd gevraagd. (CGVS, p.2) Bijgevolg ondermijnt het geheel van voorgaande vaststellingen verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

De medische attesten op naam van u en uw vrouw vermogen geenszins om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Het medisch attest op uw naam d.d.30/08/2011 stelt dat bij u een gesloten schedeltrauma en hersenletsel werden vastgesteld, maar vermeldt niet de omstandigheden waarin dit gebeurde. Bijgevolg kan dit document uw verklaringen als zou u deze letsels hebben opgelopen bij de politie niet op objectieve wijze staven. Uit het medisch attest op naam van uw vrouw blijkt dat zij op 5 september 2011 op onderzoek was bij een dokter en dat er twee gynaecologische aandoeningen werden vastgesteld. Het attest spreekt echter niet uitdrukkelijk over een miskraam. U en uw vrouw stelden dat uw vrouw op 5 september 2011 een miskraam had, die volgens uw vrouw verband hield met jullie problemen. (K.E.(...) - CGVS, p.4, 7-8) Wat er ook van zij, een dergelijk oorzakelijk verband kan echter geenszins afgeleid worden uit dit attest.

De overige door u neergelegde documenten vermogen evenmin om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De interne paspoorten van u en uw vrouw, de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw zoon en jullie huwelijksakte bevat enkel gegevens betreffende jullie identiteit en familiale banden die door mij niet in twijfel getrokken worden. De verschillende schoolattesten en diploma's van u en uw echtgenote tonen enkel jullie academische loopbaan aan, dewelke evenmin door mij in twijfel getrokken wordt.

De uittreksels uit het strafregister op naam van u en uw vrouw tonen aan dat jullie een blanco strafregister hebben. Zij bevatten voor het overige echter geen informatie met betrekking tot de door u verklaarde problemen. De overlijdensakte van uw vader toont zijn overlijden in 2006 aan. Gelet op het feit dat u zijn overlijden op geen enkel moment in verband bracht met uw asielaanvraag, kan dit document niet als stavingstuk ervan beschouwd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, K.E.(...), luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine, afkomstig uit Kiev, Oekraïne. U bent gehuwd met K.S.(...), met wie u een kind hebt. Op het ogenblik van jullie huwelijk wist u dat uw man homoseksueel was. Eind mei 2011 kreeg uw man een goedbetaalde opdracht op een bouwwerf in de wijk Koncha-Zaspa in Kiev. Deze zou een maand duren. In deze periode verbleef uw man op de werf. Na zijn terugkeer naar huis vernam u van hem dat hij afgeperst werd omdat zijn opdrachtgevers hem betrappt hadden met een man, A.(...). Eind april, begin mei stapten jullie naar de politie om klacht in te dienen tegen de afpersers. De politie beloofde de zaak te onderzoeken. Eind mei kwamen de afpersers naar jullie woning en dreigden ermee jullie zoon te ontvoeren. In juni vertrokken jullie voor twee maanden naar de Azov Zee om er in een hotel te werken. Op 29 augustus werd uw man door de politie in Kiev gearresteerd. Op het politiekantoor werd hij hardhandig aangepakt. Zij dreigden ermee hem te beschuldigen van autodiefstal, tenzij jullie zouden betalen. Op 30 augustus ging u met het gevraagde bedrag naar de politie, waarna hij vrijgelaten werd. Na zijn vrijlating werd bij hem een hersenschudding vastgesteld. De dag nadien gingen u en uw man terug naar hetzelfde politiekantoor om een klacht in te dienen. De agenten zeiden echter dat uw man in dronken toestand was aangetroffen en dat hij gevallen was. Op 5 september had u een miskraam. Jullie besloten te vluchten uit Oekraïne. Op 22 oktober reisden jullie van Kiev via Warschau naar België, waar jullie een dag later aankwamen. Jullie vroegen op 24 oktober 2011 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. (CGVS d.d.31/01/2012, p.4) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de hoorplicht heeft geschonden en geven een uiteenzetting over het begrip

hoorplicht die zij steunen op rechtspraak en rechtsleer. Verzoekers menen dat de hoorplicht werd geschonden omdat zij geen enkele inzage in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) hebben gekregen voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekers menen nochtans dat uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de hoorplicht inhoudt dat alle gegevens die een beslissing van een overheid zullen ondersteunen voorwerp moeten uitmaken van het debat en dat de betrokkene een deugdelijke kennis moet hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing. Verzoekers stellen dat op grond van de door hen aangehaalde rechtspraak men moet besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen. Verzoekers menen dat deze grondslag nu juist terug is te vinden in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting, bijgevolg moet de betrokkene dit advies overhandigd krijgen.

Verzoekers stellen dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie oplegt de betrokkene op een nuttige wijze te horen. Dit leidt volgens verzoekers ook tot de conclusie dat de overheid de betrokkene met alle feiten die zullen dienen om de beslissing te ondersteunen moet confronteren. Vervolgens menen verzoekers dat de overheid pas zeker kan zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken indien zij de gegevens die zij van plan is te gebruiken heeft voorgelegd aan de betrokkene, aangezien zij enkel in dat geval zeker kan zijn dat de gegevens overeenstemmen met de werkelijkheid. Om deze reden zou de betrokkene volgens verzoekers voorafgaand inzage moeten krijgen in zijn dossier hetgeen *in casu* niet is gebeurd.

Verzoekers halen verder aan dat ook het gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van gehoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief dossier voorafgaand aan een beslissing voorzien en haalt ook hier rechtsleer en rechtspraak aan. Verzoekers stellen dat in iedere procedure tegen iemand, die tot een bezwarend besluit kan leiden, ook het eerbiedigen van de rechten van verdediging een grondbeginsel is van het gemeenschapsrecht, dat zelfs bij ontbreken van enige regeling in acht moet worden genomen. Verzoekers stellen dat het al dan niet toekennen van het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde er een is die hun *“aanmerkelijk kan raken in zijn belangen”* en dus dient beschouwd te worden als een *“bezwarend besluit”*.

De hoorplicht houdt in dat bij afwezigheid van formele wetgeving tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt over de aangelegenheid op nuttige wijze te doen kennen (*cfr.* RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; zie ook I. OPDEBEEK, *“De Hoorplicht”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278).

Waar verzoekers aan de hand van doctrine en een verwijzing naar rechtspraak, gemeenschapsrecht en Europese administratieve beginselen een uitgebreide uiteenzetting geven over de hoorplicht dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op te merken dat verzoekers hiermee niet aantonen dat de bestreden beslissing steunt op het persoonlijk gedrag van verzoekers op grond waarvan de verwerende partij bepaalde *“tenlasteleggingen”* aan het adres van verzoekers weerhield. De bestreden beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekers zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekers hadden de mogelijkheid om hun relaas in de asielaanvraag uiteen te zetten en had de mogelijkheid om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat de hoorplicht zoals door hun uiteengezet geldt in dit geval en dat zij voorafgaand aan zijn gehoor inzage diende te krijgen in het administratief dossier. Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie, dient de Raad op te merken dat verzoekers nalaten aan te tonen dat hun situatie analoog is met de situatie van de personen die aanleiding gegeven heeft tot de door verzoekers aangehaalde rechtspraak. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het tegensprekelijk debat, waarop de verzoekende partij alludeert, diende *in casu* dan ook niet plaats te vinden (*cfr.* RvS 4 april 2007, nr. 169 748).

Het recht op raadpleging van een bestuursdocument zoals geregeld in artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende openbaarheid van bestuur en artikel 32 van de Grondwet veronderstelt een aanvraag tot raadpleging. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers op enig moment inzage gevraagd

hebben in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien laten verzoekers ook na aan te tonen welke gegevens hem hadden dienen te worden overgemaakt of op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven van de bestreden beslissing. Voorts dient eveneens opgemerkt te worden dat het administratieve dossier op het moment voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal bestond uit de volgende stukken: de bijlage 26, zijn inschrijving als asielaanvrager, verklaring betreffende de woonstkeuze, een ontvangstbewijs van documenten die door de asielzoeker overhandigd werden, de toestemming van verzoeker om na te gaan of hij in andere landen van de Europese Unie reeds asiel heeft aangevraagd, de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute en een vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Het is op basis van deze gegevens dat de commissaris-generaal het gehoor heeft voorbereid. De bijlage 26 en de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute werden aan verzoeker voorgelezen en door verzoeker ondertekend. Bovendien werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een kopie van de ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal aan verzoekers overhandigd zodat zij bijgevolg kennis hadden van de verklaringen die hij had afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende zijn vrees of risico bij terugkeer.

Verzoekers klagen tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 12 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de materiële en formele motiveringsplicht, artikel 62 van de vreemdelingenwet en eveneens een schending van de wet van 29 juli 1991. Verzoekers halen verder een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers klagen de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren

is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoekers menen dat de motivering van de bestreden beslissing op het eerste zicht uitvoerig lijkt, maar dat zij toch fundamenteel onjuist en oneerlijk is. De motivering zou een *post factum* redenering vormen waarbij vergeten wordt om het handelen van verzoekers in de juiste context te plaatsen. Verzoekers menen dat uit niets blijkt dat hun asielaanvragen individueel en correct bekeken zijn.

De Raad wijst erop dat de asielaanvraag van verzoekers wel degelijk individueel onderzocht werd en dat dit ook blijkt uit de bestreden beslissing. De beoordeling van de aanvraag van verzoekers is grotendeels gebaseerd op verklaringen die zij zelf hebben afgelegd. Verder heeft de commissaris-generaal rekening gehouden met alle relevante elementen die terug te vinden zijn in het administratief dossier.

Waar verzoekers verweten wordt tegenstrijdige verklaringen af te leggen stellen zij dat de commissaris-generaal klaarblijkelijk bewust vergeet dat verzoeker ernstige verwondingen heeft opgelopen en dat uit het medisch attest van 30 augustus 2011 blijkt dat verzoeker een hersenletsel en schedeltrauma heeft. Verzoeker stelt dat het evident zou zijn dat dergelijke aandoeningen een invloed hebben op de hersenfunctie en dat hierdoor plaatsing in ruimte en tijd mogelijks moeilijker is. De commissaris-generaal zou de echtheid van dit medisch attest niet in twijfel trekken en louter stellen dat dit attest niets vermeldt over de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. Verzoekers menen echter dat het ontbreken van deze vermeldingen geen enkele invloed heeft op de vaststelling die in het attest gedaan worden. Verzoekers stellen dat men geen geneesheer hoeft te zijn om te kunnen afleiden dat geheugenproblemen het gevolg zijn van verwondingen aan het hoofd, zoals verzoeker er heeft gehad. De verklaringen van verzoeker zouden dan ook in deze context moeten gezien worden.

Wat de medische attesten betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. De neergelegde attesten zijn geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging. Uit het gehoorverslag van verzoeker blijkt tevens dat hij weldegelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen. Er komt trouwens uit het neergelegde medische attest niet uitdrukkelijk naar voren dat verzoeker geheugenproblemen heeft. Verzoekers stelling dat het evident is dat dergelijke letsels een invloed hebben op de hersenfunctie is een loutere bewering die niet ondersteunt wordt door enig document. Verzoekers bewijzen enerzijds niet dat de aangehaalde tegenstrijdigheden een gevolg zouden zijn van geheugenproblemen van verzoeker ten gevolge van de opgelopen verwondingen en anderzijds kunnen zij ook niet bewijzen in welke omstandigheden verzoeker deze verwondingen heeft opgelopen, aldus zijn de medische attesten niet voldoende om de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker stelt verder dat hij reeds tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal heeft gezegd dat dat zijn verklaringen op de DVZ niet correct vertaald werden. De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij het Commissariaat-generaal en de DVZ zouden dan ook te wijten zijn aan een incorrecte vertaling. Verzoeker stelt dat het feit dat hij de naam van de tweede persoon die hem afperste niet meer wist is ook te wijten aan verzoekers geheugenproblemen en verzoeker is ondertussen wel op de naam gekomen, namelijk: *Mulik*.

Verzoeker toont niet aan dat er manifeste communicatieproblemen zouden zijn geweest met de tolk voor de DVZ. Verzoeker heeft de vragenlijst bij DVZ ondertekend en zich uitdrukkelijk akkoord verklaard met de tolk. Verzoeker stelde weliswaar dat er bepaalde feiten en nuances niet vermeld stonden in de vragenlijst, doch maakte geen melding van eventuele grove fouten zoals deze vastgesteld in de bestreden beslissing (gehoor Commissariaat-generaal p. 2). Niets wijst erop dat er zich vertalingsproblemen zouden hebben voorgedaan.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel beroepen verzoekers zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 31 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoekers menen dat zij voldoende aantonen dat zij bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet zouden hebben. Verzoekers menen dat het feit dat de commissaris-generaal dit niet wil erkennen hun *de facto* dwingt terug naar hun land van herkomst te gaan.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Het derde middel is niet gegrond.

2.4. In een vierde en laatste middel beroepen verzoekers zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de formele en materiële motiveringsplicht van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel hoger reeds besproken is en dat ook wat betreft de motiveringsplicht kan verwezen worden naar hetgeen hoger reeds vermeld werd.

Verzoekers stellen dat de genoemde beginselen geschonden worden omdat de bestreden beslissing geen enkele motivatie geeft waarom het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekers geweigerd wordt. Verzoekers menen nochtans dat uit hun verklaringen duidelijk blijkt dat zij vallen onder de bescherming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, maar dat de commissaris-generaal het reëel risico op het lopen van ernstige schade zelfs niet wil erkennen en verzoekers aldus blootstellen aan een

abnormaal gevaar en ernstige schade door hen *de facto* te dwingen terug te keren naar hun land van herkomst.

De commissaris-generaal heeft voor verzoekers een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het laatste middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS